

FLAMMERNES BYTTE

Et okkult efterforskningsscenarie i 1920'ernes USA.

SYNOPSIS

Spilpersonerne bliver gennem deres forbindelse til Daniel Coleman indblandet i en sag om en række mordbrande, der hærger området omkring den lille landsby Livingdale i det sydvestlige Arizona. De lokale folk frygter, at det er indianernes hævn mm. og sælger i panik til storfarmeren Henry Davenport, der tilsyneladende er upåvirket af overtroen.

Det er dog sekten 'Guds børn', der gennem lederen Liam Weatherbye, står bag fremmaningen af en ukristelig, indiansk ild-dæmon, idet denne er klar over, at Davenport har testamenteret hele sin ejendom til sønnen Jonathan, der er medlem af sekten. Sektens medlemmer manipuleres til at tro, at de er Herrens redskab, og at det er Guds Straf, der rammer De Syndfulde. Weatherbye's mål er til sidst at myrde Henry Davenport, så denne forhindres i at afsløre Liams falskneri og så hele hans ejendom tilfalder sekten gennem den let manipulerbare Jonathan.

I omegnen ligger et fattigt indianerterritorium, hvor en forarmet rest af statens oprindelige befolkning prøver at overleve. Ældgamle ritualer blandes og dyrkes som et sidste desperat forsøg på at fastholde de unge i troen på en meningsfyldt fremtid.

3-6 spillere, 8 timer (+ tid til at lave spilpersoner).

STEDER OG PERSONER

CASA GRANDE (1200 INDBYGGERE)

Casa grande er så stor, som en by kan blive, når den ligger midt ude i ødemarken med kun en jernbane som livline. Der er 2 timer til Tucson, med afgang 2 gange om dagen, på nær søndag. Indianerkontor, avis: Casa Grande Today.

LANDSKABET OMKRING LIVINGDALE

Fladt, tørt, øde. Enkelte steder rejser forvitrede, røde klippeformer sig. Her sidst på sommeren er græsset gult, visnet næsten væk. Kaktusser står som forvredne, vanskabte skikkelser.

LIVINGDALE (218 INDBYGGERE)

Livingdale er en lille flække 27 km fra jernbanebyen Casa Grande. Den har en blandet landhandel (Billys Tools and Items for sale), en viktualieforretning (Grishams Essential Goods), to salooner (The Livingdale Saloon, der doublerer som menighedshus når præsten fra Casa Grande er i byen, og Freds Gambling & Drinking Den), en lille skole og en hestesmejde/karetmager (The Barn). Desuden har Livingdale et posthus med telegraf og apoteksudsalg.

Livingdale ligger ved bredden af Green River, der er næsten udtørret i sommermånederne.

Befolkningen er mest af europæisk afstamning, men der er også en stor del af spansk/mexikansk og indiansk oprindelse, der dog mest holder sig for sig selv.

Loven håndhæves af sheriffen Yale Carpenter, der desuden er valgt som borgmester.

I egnen omkring Livingdale bor en del farmere og 15 km syd for byen ligger en vinterlejr for 20-30 familier af papago-indianere.

Yale Carpenter - sherif og borgmester

Yale er veteran i byen, idet han er født og opvokset i byen (Han er 49 år). Han er ikke meget for forandringer, og ser med skepsis på alle forandringer - inkl. spilpersonerne. Han hoster, harker og spytter, men går nogenlunde pænt klædt. Hans ejendom ligger lige op af Livingdale, på den anden side af Green River. Han er ikke god til at huske navne.

Yale bryder sig hverken om Henry Davenport eller Liam Weatherbye. De laver uro i hans andedam.

The Livingdale Saloon

The Livingdale Saloon er det pænere sted i byen. Interiøret er velholdt, holdt i rødt og messing, og stedet har endda nogle få gæsteværelser, der dog sjældent er i brug. I øjeblikket bor kun Liam Weatherbye i et af dem. Saloonen har et hverdagslokale, hvor der daglig serveres Dagens Ret, og hvor den bedre del af de lokale får sig en snak om tingenes tilstand. Hasardspil er bandlyst her. Desuden er der et festlokale bagved, der også benyttes til gudstjenester, når præsten fra Casa Grande en gang om måneden er i byen, samt til bønnemøder for "Guds børn" hver fredag.

Etablissementet drives af Cliff og Dolly Reed, der er en anelse stramme i betrækket. De er barnløse, men har en ung pige som medhjælp (Dorothy Simmons).

I bygningen op ad saloonen ligger byens **posthus** med en telegraf og et lille apoteksudsalg. Postmesteren er Frank Adams, en lille splejs med livlige øjne.

Freds (Drinking and Gambling Den)

Freds er et mere jordnært sted, beskidt, tilrøget og med slidte, jævne træmøbler. Her er ofte åbent til ud på natten, når de sidste penge lige skal vindes hjem igen. Ejeren og bartenderen er Fred Miller, der ikke ses uden en cigar i kæften.

Her mødtes indtil for nylig Colemann, Mr. Benhurst, Frank Adams og Joel Singers hver onsdag og lørdag for at spille kort.

Harris og Frank Beckett

Harris og Frank Beckett ejer *The Barn*, der er Livingdales vognmager og karetværksted. Harris er smed, Frank vognbygger.

Resterne af Remons gård

Den første gård, der brændte, var Remons, en indvandret mexikansk familie. Familien var fattig, mængede sig ikke meget i byen, og selv om det var uhyggeligt, at alle som en indebrændte (mand, kone, 9 børn), tog man det ikke så nært i Livingdale.

Billy Beekeeper alias William Doe Benhurst

Det andet offer for sektens mordbrande var Mr. Benhursts gård.

William var en ældre ekcentrisk mand af britisk afstamning. Han var passioneret elsker af den vilde flora i Arizonas tørreste egne, og havde stor succes med at dyrke og klassificere flere forskellige arter. Han havde desuden tre bistader, hvilket gav ham øgenavnet. Men hans honning var populær i Livingdale, og så tålte man gerne hans små særheder.

Selv om han var en outsider, påvirkede det alligevel folk i Livingdale, da han omkom i flammerne, tilsyneladende uden at nå ud af sengen. William boede alene.

Lundgrens

Tredje gang sekten slog til, gik det ud over familien Lundgren. Lundgren var en svensk immigrant, og havde giftet sig med en halvblods, så man så ned på ham i de bedre kredse i Livingdale. Desuden var det velkendt, at han havde et alkoholproblem, og at konen ofte tog imod tæv. De tre forkølede unger var ikke just velnærede. Den ældste (**Lisa**), en pige på 12, overlevede branden, men var i chok, da naboerne fandt hende. I øjeblikket bor hun hos skolelærerinden Jane Emilia Daywright.

Jane Emilia Daywright - lærerinde

Den lille bys skolelærerinde. Fyldt med næstekærlighed og med foragt overfor vold og magtmisbrug. Hun skriver til søndagsudgaven af avisen Casa Grande Today, en kulturspalte med boganmeldelser og tips om opdragelse. Hendes synspunkter er ofte kontroversielle, de handler blandt andet om kvindefrigørelse, hvilket folk i Livingdale ryster smilende på hovedet af. Hun er 34 år, men nægter kategorisk at blive gift (flere af byens ungarle har forsøgt sig), selvom hun har udseendet med sig. Hun ankom til Livingdale for 3 år siden og har idealistisk sat sig for at banke fornuft ind i knolden på næste generation.

Adskillige gange har folk i Livingdale nægtet at lade deres børn undervise af hende, og der er stadig folk, der hellere holder deres børn hjemme, selvom hun har gået på kompromis flere gange.

Lisa Lundgren

En lille mager pige på 12 år, normalt med beskidt tøj og ansigt, men Miss Daywright har vasket hende og givet hende rent tøj. Dog skæmmes hendes ansigt stadig af blå mærker og brandsår. Svage indianske træk skinner igennem på kindbenene. Stille, forsagt og skræmt. Miss Daywright vil nægte opdagerne enhver form for følelsesfuld udspørgelse af hende, men lykkedes det alligevel opdagerne, at komme igennem Lisas hårde skal, vil hun i rædselsvækkende detaljer fortælle, hvordan ilden sprang rundt i huset, næsten levende, mens den med sydende stemme hånlo dem. Og om hvordan den fordrukne far, omsluttet af flammer, tumlede rundt i stuen, mens han stødte ind i dørkarme og vægge, og tilsidst vaklede ud af huset mod brønden, før han faldt død om.

Hun vil ganske givet sutte på fingre, tale barnligt - måske endda babysprog - og søge trøst, tryghed og støtte hos en voksen, hvis hun føler sig skræmt. Hun plages også af mareridt. Hun har hukommelsestab om begivenheden og spørger ofte om sine forældre og om, hvornår de kommer og henter hende.

DAVENPORTS GÅRD

Davenport dyrker tobak og det kan ses på hans bygninger: I to store, halvåbne trælader hænger stribe på stribe af tobaksblade til tørring, og i en tredje står hans dieselgenerator, der driver maskineriet til at presse og tørre bladene. Dyrkningen kræver en del vand, selvom Mr. Davenport har fundet en hårdfør sort, der kan overleve i det barske klima. Gården består af yderlige tre bygninger: En stald, en bolig til hjælperne (7 mænd, 3 kvinder + 6 børn) og en hovedbygning til familien (Mr. Henry, Mrs. Lilian, samt børnene Judith, Erica, Jonathan og efternøler Niel).

Henry Davenport - storfarmen

Henry Davenport er en nyttilflyttet yankee, der har forstand på penge og forretninger. Han driver sin gård rationelt med en flok mexikanske hjælpere, og har ingen tid tilovers for menneskelige hensyn og gammel overtro. Hvis noget kan forbedres ved at ændre på gamle vaner, skal det gøres. Han er den eneste på egnen, der har en dieselgenerator.

Davenport stammer oprindeligt fra Maryland, hvor han er 3. søn af en tobaksfarmer. Han er blevet opdraget i det frie initiativs ånd, og greb chancen for at starte sit eget, da Arizona blev optaget som selvstændig stat i USA i 1912, og der var billig jord til salg. Med en ladning udsæd af farens fremavlede tobaksplanter og en håndskilling på lommen, ankom han til Livingdale og fik på få år succes med sin avl.

Henrys familie er de eneste, der virkelig betyder noget for ham. Han elsker dem højt og vil gøre alt for dem. Selvom hans højeste ønske er, at sønnerne skal drive forretningen videre en dag, vil han dog for alt i verden ikke presse dem til noget.

Jonathan Davenport

Jonathan Davenport er Henrys ældste søn - 23 år. Han er betydeligt mere usikker og famlende end sin målbevidste far, og en uerkendt frygt for farens magt og forventninger til sønnen, har gjort, at han har søgt tilflugt i sekten "Guds børn". Her er han fri for farens forventninger og har ikke nogle skrappe krav at leve op til. Alt, hvad der skal gøres, er forudbestemt af Gud, er Guds Vilje, og initiativerne tages af Weatherbye, der tilsyneladende ved alt og ikke kæmper med usikkerheden.

COLEMANNS GÅRD

Colemanns græskarfarm består af 2 træbygninger: Et stuehus og en lade. Stuehuset er i en etage, men nogenlunde stort og velholdt, trods det hårde klima, der for træet til at slå sig og malingen til at skalle af. En nydelig veranda på bagsiden af stuehuset giver skygge om eftermiddagen og virker som et roligt sted, hvor man kan sidde og filosofere over tilværelsen, mens man kigger ud over ødemarken, ned mod Livingdale. Nær verandaen er en lille indhegnet have, hvor et simpelt gravsted gemmer to navne: Julia og Andrew Colemann.

Ladebygningen er lidt højere, med fladt, let hældende bliktag. Herinde holder i den ene ende Colemanns vogn, og i den anden ende står muldyret Eileen sammen med hestene Thunder og Lightning.

Daniel Colemann - græskarfarmer

Daniel Colemann er en græskarfarmer i det sydlige Arizona. Han bor på sin farm 7 km udenfor den nærmeste lille flække Livingdale sammen med sin medhjælper af mexikansk afstamning José og dennes lidt ældre søster Elina.

Colemann er 2. generations englænder, født og opvokset i nærheden af Tombstone. Han praler gerne med, at han overværede skudduelen ved O.K.Corrall i 1881, selvom det er tvivlsomt at han virkelig kan huske ret meget, da han kun var 6 år. Ergo er han nu 53 år.

Colemann er af enspændernatur og bryder sig ikke meget om civilisationen. Han kender vildmarken i området bedre end noget andet, og vil under ingen omstændigheder flytte. Han var engang gift og fik et barn med konen, der var af ungarnsk afstamning, men de døde begge af sygdom for over 20 år siden. De ligger begravet i et afskærmet stykke jord bagved huset (Andrew & Julia).

Hver onsdag og lørdag aften tager han til byen og spiller kort med nogle venner. Han går ikke i kirke, men er religiøs.

José Menidos - Colemanns medhjælper

José er en lav, kraftigt mand i starten af 30'erne og af mexikansk afstamning. Han har boet og arbejdet hos Colemann i 10-12 år. José har ikke overskæg, men barberer sig ikke dagligt - en ting Elina ofte skælder ham ud for. Når hun er i det lune, lunter José ud i marken eller ud i stalden til hestene.

José taler et dårligt engelsk.

Elina Menidos - Colemanns hushjælp

Elina er en mexikansk kvinde midt i 30'erne. Hendes mørke hår er sat op i nakken og skjult bag et gammelt, blomstret tørklæde. Hun går i kraftigt farvet men slidt tøj og er over middelhøjde for en kvinde. Hendes stemme er rap og en anelse skinger, men hendes engelske er ikke så godt.

Historie: Colemanns version: Et voldsomt regnskyl gjorde de to hjemløse og dræbte det meste af deres familie. De søgte nordpå over grænsen for at få arbejde. Colemann fandt dem i ødemarken udsultede, og på vej til Casa Grande til fods og med deres få ejendele på et muldyr. José havde brækket foden i et fald og lå hjælpeløs. Colemann tog sig af dem indtil de kom til kræfter og Josés fod var helbredt, og det endte med at de blev.

Den rigtige version: Elina er datter af en mexikansk storfamilie. José var blot en fattig farmer. Historien om håbløs kærlighed om igen. Efter nogle voldsomme begivenheder flygtede de sammen mod nord, ud af Mexico for at tilbringe resten af livet sammen.

INDIANERRESERVATET

Vinterlejren er hjem for små 30 familier af papago-indianere. Enkelte huse er af træ, men hovedparten er bygget af soltørrede mursten over en fordybning i jorden. Kvinder arbejder i marken, fletter kurve eller laver keramik. Mænd sidder i skyggen. Et par udmagrede hunde lister rundt og får indimellem et spark. Indianerbørn leger ved det næsten udtørrede flodleje med sten, snor og lerting. Stemningen er rolig, næsten træt og kedsommelig, i klar kontrast til Casa Grande.

Sproget tilhører den uto-aztekiske sprogstamme, enkelte kan tale spansk, nogle få engelsk.

Kulturen er kun lidt præget af den spanske mission - efter Den gale hollænders død har stammen fået lov til at falde tilbage til sin oprindelige kultur, tilføjet lidt kristendom og lidt fra andre stammer i området.

Kaleegha Ilahwon - shaman

(‘ka-LEE-gha il-AH-won’ = Rejser-med-tungt-hjerte)

Kaleeghas rødbrune ansigt er dækket af koppear, og hans øjne er små. Klædningen er støvet men prægtig i røde, gule og blå farver. En sort filthat med et par fjer sidder på hovedet, og om halsen har han i lædersnore talrige smykker og amuletter. I en strop over skulderen hænger en flad skindtakse.

Kaleeghas familie er alle døde af kopper. Han overlevede som den eneste, fordi han besad magiske kræfter, givet til ham af Jiliatha (‘ji-li-ATH-a’ = Sonorabilen), der kan overleve i tre tørkeår i træk.

Hans bilaga (‘bi-LAH-ga’, en ceremoniel stav), er blevet stjålet (for mere end 20 nætter siden), hvorfor stammen er blevet forhindret i at holde regntidsceremonien, der skal formilde regnånden Nadida (‘na-DI-da’). Stammen frygter nu, at det vil blive et tørkeår med hungersnød til følge, da Kaleegha ikke kan nå at fremstille et nyt sæt før månen igen bliver fuld.

NB: Frank Becket fra sekten har været på natligt besøg (en hund er dræbt af slag natten tingene forsvandt).

Naaloukha - høvding

(‘naa-LOU-kha’ = Ser-om-natten)

Papagoernes høvding er Naaloukha, en lille mand med rolige bevægelser og et rødbrunt, rynket og vejrbitdt ansigt. Han er klædt i en støvbrun, slidt skjorte med en flot udsmykket lædervest udover. Om halsen hænger i en lædersnor adskillige smykker og amuletter, lavet af ben, tænder og fjer. Hovedets grånende hår er delvist skjult af en bredskygget stråhat med rødt bånd.

Naaloukha lytter - tænker og taler i nævnte rækkefølge. Han gør intet overilet, og modtager nyheder med skepsis. Han har affundet sig med sit folks skæbne og venter. Ikke på noget - bare venter.

Den eneste hvide mand udover Jones fra indianerkontoret i Casa Grande, der har været hos Naaloukhas folk i mange måneder, var en høj, ung mand med hast i sindet og med de kristnes amulet om halsen - Liam Weatherbye. Han spurgte til stammens kultur og religion.

DEN GALE HOLLÆNDERS KIRKE (RUIN)

Ude i ødemarken, 7 mil fra Livingdale, ligger ruinerne af en gammel kirke. Kirken var engang bygget af træ og soltørrede mursten, men en brand har for mange år siden hærget bygningen og lagt den i ruiner. Tårnet står tilbage som et forrevet vagttårn med sodsværtede vægge og spejder med sine tomme vindueshuller ud i intetheden. Af skibet er der kun lave murbrokker tilbage, der nu blot antyder et omrids.

Ruinen er tilflugtssted for ørkenrotter og firben, der springer forvildet frem, når nogen begynder at rode i resterne. Det, der er tilbage af alteret, er blot en støvet stenforhøjning samt enkelte potteskår, der måske har været en alterkalk eller en døbefont engang. I tårnet vil en skarpsindig og vågen opdager skimte fodspor og se, at en gammel træplade er lagt for en fordybning i gulvet. Den knapt så vågne opdager vil træde på pladen og falde igennem, ned til krypten.

Under kirken ligger en gammel hule med indgang gennem en lem i tårnet. Hulen er lidt over mandshøjde høj - en høj mand kan vel lige netop nå loftet, hvis han strækker sig. Her er køligt og mørkt. En svag lugt af sod og støv hænger i luften. Rundt om på gulvet ligger spredte potteskår, der knaser og knækker, når der trædes på dem. Bunker af aske er alt, der er tilbage af hvad, der engang har været her. En sodet stenforhøjning i bordhøjde afslører, hvis soden fjernes forsigtigt, indianske billeder af figurer og symboler, ristet ind i siden. Midt i hulen er der en rund fordybning i gulvet, med tydelige askerester i (*sipapuen*). Ikke langt fra fordybningen ligger resterne af et meget gammelt skelet (Den gale hollænder). Undersøges keramikresterne findes også hele og knækkede leransigter af størrelse op til det indre af en håndflade. En bulet petroleumslampe ligger på gulvet langs den ene væg.

Den gale hollænder

Den gale hollænder var Jan van der Rhein-Hagen, en katolsk missionær fra den spanske kirke. Han levede fra 1708-1755. Det siges, at han fandt sit kald, da han som ung soldat som den eneste overlevede et skibsforslis. Han påstod, at Gud havde holdt hånden over ham og givet ham som mission at udbrede den rette tro i landet mod vest. I 1742 kom han til Arizona, hvor han tilbragte en del tid i San Xavier del Bac-missionen, inden han drog videre ud i ødemarken for at bo hos en stamme af vilde papago-indianere.

Dem omvendte han til den kristne tro og indsamlede med hård hånd deres oprindelige religiøse effekter - efter sigende dræbte han også både høvdingen og shamanen. Han fik stammen til at bygge en kirke oven på deres 'kiva', et indiansk helligt sted. I krypten under kirken studerede han i smug de okkulte skrifter og lærte sig at bruge den indianske magi. Men en sen aften gik det galt, da han fremmanede ildånden Illathago fra den anden side, og denne opslugte hans legeme og hele kirken i et flammehav.

Kun fordi han var i besiddelse af (korset), overlevede van der Rhein-Hagens ånd, idet den fandt tilflugt i sjælestenen i korsets midte.

korset: Gellas bodskors, Kong Fahreins bodskors, Javhakorset, ...

SEKTEN “GUDS BØRN”

Sekten “Guds børn” er et religiøst samfund baseret på Bibelen og centreret omkring den intelligente sektleder Liam Weatherbye. Liams budskab er ikke helt klart, men kører på at Guds Straf snart vil ramme dem, der ikke bærer Guds Mærke, jf. Johannes Åbenbaring. Der holdes bønnemøde i festsalen i The Livingdale Saloon hos Mr. & Mrs. Reed hver fredag klokken 18.

Medlemmerne af “Guds børn”:

Kevin Lee Waters & Emily Waters, Harris & Frank Becket (brødrene, der har *The Barn*), Jonathan Davenport (ældste søn af Henry Davenport). Cliff og Dolly Reed (fra *The Livingdale Saloon*).

Liam Weatherbye - sektleder

Liam Weatherbyes rigtige navn er Georg W. Blake, søn af en rigmand fra Maryland. Han begyndte - kvik som han var - at læse teologi på universitetet i Baltimore på farens regning. Men studierne blev aldrig færdige, Liam mødte nogle forkerte mennesker og begyndte at spille hasard, og pludselig havde Liam en stor gæld. Han pressede penge af faren, men denne slog hånden af ham og smækkede pengekasen i. Da faren efter et skænderi lå blødende tilbage på gulvet, flygtede Liam ud af staten og fra sin fortid. Han fandt sit skjul midt ude i ødemarken ved en tilfældighed, da toget brød sammen kort før Casa Grande, og mens han travede gennem ødemarken, fandt han på identiteten Liam Weatherbye, en ilter missionær smidt ud af den strikse mormonkirke. Da han ankom til Livingdale og sad på The Livingdale Saloon, voksede rollen af sig selv, og om natten besluttede Liam at blive i landsbyen. Sekten “Guds børn” opstod efterhånden omkring ham. Liam bor nu på langtidslogi på The Livingdale Saloon, hvis ejere er blandt dem, han har hvervet til sin menighed.

Men storfarmeren Henry Davenport satte en skår i Liams nyfundne glæde. Da Davenports søn Jonathan blev indlemmet i sekten, havde Liam og Henry en længerevarende diskussion, hvor Henry gennemskuede Liams falskneri og genkendte ham som hans nære ven Theodor Blakes søn. Af hensyn til Jonathan og for gammelt venskabs skyld gav Henry Liam en chance for selv at afslutte spillet på en hæderlig måde. Liam blev panisk ræd for, at Davenport skulle afsløre hans falskneri, eller endnu værre: Finde ud af at han dræbte faren.

Han gik ud i Den Gale Hollænders Kirke for at hænge sig, men mistede modet og opdagede ved et tilfælde krypten under tårnet. Dérnede fandt han i asken (korset), og da han samlede det op, kom han i kontakt med van der Rhein-Hagens ånd. Af denne lærte han at fremkalde Illathagoen, og med den viden udklækkedes hans plan. På én gang ville han overtage magten i byen, få lukket munden på Henry og tage hævn over dem, der foragtede ham.

Et passende citat: “Og menneskene blev forbrændt af den voldsomme hede, og de spottede Guds navn, ham som har magten over disse plager; men omvendte sig og give ham æren gjorde de ikke.” (Johs. Åbenbaring, kapitel 16 vers 9.)

Sektens ritualplads

På et plateau lidt uden for Livingdale med udsigt over dalen har sekten sin ritualplads, hvor de hver lørdag aften de sidste mange uger har udført ceremonierne, der har fremmanet Illathagoen. På bønnemødet om fredagen bliver et offer udvalgt, i løbet af lørdagen bliver der fremskaffet brændbart materiale fra offerets ejendom, og lørdag aften/nat mødes sekten på plateauet for at udføre ceremonien.

På pladsen er der rejst et stort trækors, og i midten er der en rund fordybning (forestillende *sipapuen* i den indianske mytologi), hvori det ceremonielle bål anrettes. Rundt om fordybningen er der tegnet et pentagram for at beskytte sekten fra ildånden, og effekten forstærkes af indianske amuletter, tobaksblade og blomsterpollen fra ørkenplanter.

ILDÅNDEN ILLATHAGO

(‘ill-a-THA-go’ = Fortærerer, Den altædende)

Illathago manifesterer sig som en grønlig, uformelig flammeskikkelse, der hvæser og vrider sig, men den søger opad og slikker op langs alt brandbart. Idet den materialiserer sig er den en tæt, kraftig flamme, der er umulig at slukke.

Når sekten fremmaner Illathago, ‘ofrer’ de et stykke brandbart materiale (typisk træ) i et bål i en magisk cirkel. Idet materialet fortæres, dukker Illathago frem på stedet, hvor materialet har siddet for nylig. Når først offertræet er fortæret, æder Illathagoen videre på alt brandbart i nærheden, mens den vokser sig mægtigere. Den forsvinder først, når den enten bliver svækket meget af vand, eller når den har fortæret alt, den kan nå indenfor fremmaningspunktet.

Sådan skades en Illiathago

Illathagoen starter med 20 HP og vokser med +10% pr runde, den er i kontakt med brændbart materiale. Den fortærer en mængde materiale (svarende til dens HP) mens den raser, og når der ikke er nok, mister den 5 HP pr runde indtil den ‘dør’ og tvinges tilbage til den anden side.

Den tager kun skade af vand eller andet, der kan slukke ild. En spand vand mod kilden giver 1d6 HP i skade.

Specielle angreb:

Røg: Illiathagoen kan stoppe sin voksen i et stykke tid (får ikke flere HP) og udsende en voldsom mængde tyk, sort, giftig røg. Røgen vælter frem og breder sig efter åndens ønske også mod vindretningen. Enhver ethvert levende væsen fanget i røgen vil kvæles. Røgen bider i øjnene, der løber i vand, og en voldsom lugt bider i næsen.

Skyde flammetunger: Illiathagoen skyder hele tiden flammetunger ud for at brede sig og antænde sine omgivelser. De kan også skydes efter opdagere og andre ‘fjender’.

HANDLINGSFORLØB

Overvejelser om efterforskningens forløb

Opdagerne vil ganske givet snarest opsøge **sheriffen** i Livingdale. Han vil fortælle, at han er på bar bund. Det er, som om ilden er opstået af det bare intet. Ingen har set folk luske sig væk. Men det er jo også forfærdeligt tørt i øjeblikket, regnen lader vente på sig. Og den eneste overlevende er en lille halvblods tøs, der ikke kan huske noget.

Andre steder i Livingdale vil de hurtigt kunne få at vide, at **Davenport** har opkøbt jorden til de brændte gårde (der er tilfaldet byen pga. mangel på arvinger). Andre er flyttet, eller overvejer at flytte, og har solgt til Davenport. De frygter, det er **indianernes hævn**. Der går historier om egnens **blodige fortid**, om hvordan en hel indianerlandsby blev fordrevet fra dette sted for at give plads til nybyggerne. Dem, der ikke flyttede hurtigt nok, blev nedslaget af kavaleriet en blodig septembernat, og af dem, der flygtede, døde de fleste - kvinder og børn - i ødemarkens intethed af sult og kulde. Og det på trods af, at de var kristne.

‘Den lille halvblods tøs’ er Lisa Lundgren, der nu bor hos lærerinden. Gode menneskelige egenskaber er nødvendige for at få noget ud af et besøg dér.

Opdagerne vil sikkert mistænke Davenport og muligvis besøge ham. Han vil naturligvis **benægte**, at han foretager noget kriminelt, og sige, at hvis folk er overtroiske og frygter indianernes hævn, og derved er dumme nok til at sælge billigt, ja så er han da gerne den første til at lave **en god forretning**. Og han vil sikkert holde en lille **forelæsning** om det frie initiativ, og om, hvordan han egenhændigt har opbygget sit spirende imperium.

Opdagerne vil sikkert også tage ud til **indianerlandsbyen**. Her vil de føle en stemning af modløshed, en tavs venten på regnen, og håbløsheden over tilværelsen. Udspurgt, vil indianerne klage over udsigten til et tørkeår, da de ikke kan holde den årlige regntidsceremoni til at formilde **regnånden Nadida**, eftersom shamanens ceremonielle udstyr er forsvundet.

Muligvis vil de høre om **Den gale hollænders Kirke**, og måske grave i dens fortid, evt. ved besøg i San Xavier-missionen syd for Tucson. Måske støder de på den på vej ud til indianerne.

Det kunne også tænkes, at de vil deltage i bønnemødet fredag aften. Her er de hjertelig velkomne - Liam hilser venligt på nye medlemmer og spørger interesseret til dem: Om de har tænkt sig at blive i Livingdale etc. Efter mødet, hvor alle sektens medlemmer er mødt frem, iler Jonathan tilbage til farens gård.

Imens alt dette foregår, vil Weatherbye fortsætte sin plan:

Offertræ fra Colemanns vogn

Under et besøg i Livingdale fredag stjæler Frank Beckett et stykke træ fra Colemanns vogn - det yderste bræt på bagklappen. En opmærksom spilperson lægger måske mærke til, at det mangler. Colemann selv opdager det ikke og tror blot, at det er faldet af af sig selv - og at han må se at få Frank til at kigge på det.

Colemanns gård brænder

Fredag nat (sen aften) påkalder sekten ildånden over Colemanns gård, og ilden starter i laden. Afhængig af opdagernes indsats vil mere eller mindre brænde ned, og evt. vil José omkomme i flammerne.

Offertræ fra Davenports gård

Jonathan bliver bedt af Weatherbye om at bringe næste uges offermateriale fra farens gård. Han medbringer et gulvbræt fra stuehuset, men fortryder og kaster det væk på vej til ritualpladsen. Efter et skænderi med Weatherbye angrer han, fortryder og rider tilbage efter det (Her møder han måske spilpersonerne?). Men Weatherbye har helgarderet sig og bedt en anden af sektens medlemmer - Harris Beckett - om at finde offertræ. Denne har derfor under et besøg på Davenports gård fjernet et bræt fra stalden, nok til at ceremonien alligevel kan finde sted.

Davenports gård i flammer

Fredagen ugen efter opdagernes ankomst til Livingdale, udfører "Guds børn" endnu en ceremoni, og Davenports gård står i flammer. Hvis spillerne ikke gør andet, vil Liams mål være nået, og sekten vil herske i området. Ceremonien finder muligvis sted før, hvis Liam føler sig truet.

Hvordan skal det dog ende?

En mulig slutning kan være, at spillerne bryder sektens pentagram på ritualpladsen, og ildånden dermed slippes løs i bjergene og fortærer hele sekten.

En anden slutning kan være, at opdagerne stjæler Liams ceremoniudstyr og giver det tilbage til indianerne, så Nadida kan påkalde og regnen endelig komme. Eller også kan shamanen nå at fremstille et nyt sæt. Hvis Liams ceremoniudstyr stjæles, er han måske desperat nok til at antænde Davenports gård selv.

Et klimaks med et vældigt skybrud, der slukker flammerne i Livingdale og omegn, mens sekten opsluges af jorden i et mudderskred, der begraver ritualpladsen, vil være flot.

HANDOUTS

Opslag på *The Livingdale Saloon*:

G u d s r i g e t er nær!

Bekend dine Synder og bliv en af Herrens Udvalgte, der vil overleve Den Yderste Dag.

Men din Vrede er kommet,
den Time, da de Døde skal dømmes,
og du skal give Løn til dine Tjenere, Profeterne,
og til de Hellige og til Dem, der frygter dit Navn.
(Johs. Aabenbaring, Kapitel 11, vers 18)

Bønnemøde hos Mr. & Mrs. Reeds Fredag Kløkken Seks. Alle er velkomne.

Artikel i *Casa Grande Today* om mordbrandene:

Indianernes hævn?

Af Anthony V. Barker

Deres ydmyge Reporter har fra en paalidelig Kilde erfaret, at de tragiske Mordbrande i Landsbyen Livingdale maaske er rødhudernes Hævn for en gammel Udaad, begaaet af indbyggernes Forfædre.

En Stamme af papagoindianerne havde en frugtbar Vinterlejr i Sensahodalen og nød godt af Green Rivers rigelige Vandmængder. Men den stadige Strøm af Nybyggere til Territoriet skabte Behov for nyt Land, og da Ørkenen ikke lod sig opdyrke uden brug af Vand, fulgte Nybyggerstrømmen flodernes Forløb ind i Landet. Der opstod derfor et Pres om at faa Adgang til Vandet, og en Repræsentant for Regeringens Kontor for Indianske Anliggender blev sendt ud for at forhandle med Papagoerne... En skæbnesvanger sproglig Misforstaaelse gjorde, at Rødhuderne troede at Flytningen først skulle begyndes efter Høsten, mens Aftalen gik paa Evakuering inden en Uge... Således skete det en tidlig Januarmorgen 1881, mens Regnen stod ned i stride Strømme, at 20 Ryttere red ind i den lille Papagolejr, for at fordrive de Indfødte, der ikke var flyttet, og Situationen udviklede sig til et Blodbad, hvor Kvinder med Børn brutalt blev nedslagtet af Soldaterne...

Så fryd jer da, himle og I, som har bolig i dem!
Men ve over jorden og havet,
for Djævelen er kommet ned til jer
med stort raseri,
fordi han ved, at hans tid er kort.
(Johs. Åbenbaring, 12, v. 12)

TIDSLINIE:

Den gale hollænder dør - august 1755

Indianerne fordrives fra egnen omkring Livingdale - januar 1880

Colemanns kone og søn dør - januar 1901

Henry Davenport slår sig ned i Livingdale - august 1907

Arizonas optages som stat i USA - 1912

Colemann finder José og Elina i ødemarken - juni 1912

Liam Weatherbye ankommer til Livingdale - 14. marts 1923

Liam Weatherbye besættes af Jan van der Rhein-Hagens ånd - 21. september 1923

Liam Weatherbye besøger indianerlejren - 27. september 1923

Frank Beckett stjæler Kaaleghas stav og maske - 17. oktober 1923

Familien Remon indebrænder - fredag den 27. oktober 1923

Billy Beekeeper omkommer i flammerne - fredag 03. november 1923

Lundgrens hus brænder ned - fredag den 10. november 1923

Spillerne ankommer til Livingdale - torsdag den 16. november 1923

Sekten fremmaner Illiathagoen i Colemanns lade - fredag den 17. november 1923

Sekten fremmaner Illiathagoen i Davenports stuehus - fredag den 24. november 1923 (?)

NAVNELISTE

Europæiske, mænd

Anthony Barker, John Robert Clement, Alfred Sigore, Ted Allan Gore, Daniel Smith.

Europæiske, kvinder

Teresa Wright, Cathy O'Donnel, Elisa Washington, Belinda Dale.

Mexikanske, mænd

Alfonso Somosa, Alma Delia Corena, Fernando Fuentes, Marcos Tebaldi, Adolfo Jiménez, Manuel Ibarra, Federico Cobo, José del Vargas, Carlos Gomez, Juan Mejia, Oscar Martel, Jacobo da Silva, Hector Cortinez, Victor Socarras.

Mexikanske, kvinder

Estella Inda, Renata Galvez.

Indianske

Noghoula ('no-GHOU-la'), Manshilas (MAN-shi-las), Sawepas ('SA-we-pas'), Areeka Nelliahan ('a-REEK-a ne-lli-AHAN'),